

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj.

V Gorici, 1914.

8. zvezek.

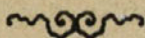
Sveti oče papež Pij X.

Čisto nenadoma je šlo po svetu preteklega 20. velikega serpana žalostno naznanilo smerti našega sv. očeta papeža Pija X. Res je svetega očeta težila visoka starost, ali njegova neprenehavna krepka delavnost nam ni dala misliti na tako bližnjo smert. »Bodi volja božja« moramo z vmirajočim papežem tudi mi reči in hvaliti Boga, ki je dal svoji Cerkvi tako dobrega poglavarja.

Da je bil Pij X. v resnici eden najboljših in najdelavniših papežev, o tem pač menda ni nikoger mej nami, ki ne bi bil prepričan. Da je imel v vsakem oziru najboljše namene v korist Cerkve Kristusove in vsega človeškega rodu, tudi to je jasno kaker beli dan. Po svoji razsvitljeni modrosti in svoji bogati skušnji je pa tudi vedel in videl, kaj je Cerkvi, kaj raznim nje udom v današnjih časih potrebno in koristno, in če je bila reč še tako težka videti, to ga ni vstrašilo, da se je ne bi bil lotil. »Vse prenoviti v Kristusu« je bilo njegovo mogočno vo-

dilo. In če tudi v kratkem času enajstih let ni bilo mogoče vsega dognati, vendar ne more nihče tajiti, da se ne bi bilo mnogo doseglo, mnogemu pa postavila trdna podlaga, ki se bo na nji v prihodnjih časih vzdignilo poslopje, ki ga je On imel že v duhu pred očmi. Posameznih njegovih velikih del mi tu ne moremo opisovati; k temu bi bilo treba cele debele knjige. Spomnimo naj le na nekatere posebne reči, ki se tičejo nas, otrok sv. očeta Frančiška, in smo o vsaki ob svojem času že natančnije govorili v zadnjih tečajih »Cvetja«. Tako je apostoljsko pismo Pija X. o sedemstoletnici 1. reda; glej »Cvetje« 27. tečaj 1. in 2. zv. Dalje slovesna avdijencija treh družin 1. reda 10. novembra 1910; glej »Cvetje« 28. tečaj 1. zv. O novih važnih spremembah v frančiškanskem redu primeri »Cvetje« 29. tečaj, str. 52 in dalje. Jako važno je potem pismo sv. očeta Pija X. o tretjem redu v »Cvetju« 29. tečaj, 11. zv. Pa tudi 2. reda sv. Frančiška (klarisini) očetovska skerb dobroserčnega papeža ni pozabila; glej »Cvetje« 30. tečaj 2. zv.

Mi otroci sv. Frančiška smo torej še prav posebno hvaležnost dolžni velikemu, dobremu papežu Piju X. — Kako naj mu jo izkažemo? Da molimo zanj? To smo sicer res dolžni, — ali ni treba misliti, da On potrebuje naših molitev, veliko bolj in prav gotovo potrebujemo mi njegovih. Če prav molimo, pa seveda imajo tudi naše molitve svojo vrednost pred Bogom in morejo ž njegovimi združene milost in pomoč božjo priklicati na nas in na vse, ki so je potrebni. Molimo torej ž njim, pred vsem, da nam da Bog hitro in odločno zmago v sedanji naši pravični vojski in potem stanoviten mir, mir in ljubezen ne le mej posameznimi, tudi mej narodi in državami, državami in Cerkvijo Kristusovo, ki ima združiti človeštvo v eno družino otrok božjih.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXXII. POGLAVJE.

Nadaljevanje.

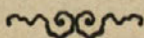
Kaj je storiti, ako kateri svetnik v svojih spisih svetuje, da nastopimo pot strahu, po kateri je sam hodil in ki se mu

zdi najgotoviša? Mi hodimo po potu ljubezni in zaupnega obče-
 čevanja z Bogom, ako smo spoznali, da nam to koristi. Vzrok
 zakaj tako govorim je ta, ker je treba neketera mesta sv. pisma
 in knjig svetnikov prav razlagati, da se bodo vjemala z drugi-
 mi mesti sv. pisma in načeli pravstvenosti. Videli smo že več-
 krat, da so mnogi svetniki zaupno občečevanje z Bogom zelo pri-
 poročali. Ali je pa ta zaupnost za vsacega primerna? Gotovo
 ne. Tudi je nismo vsem svetovali. Mi smo besede svetnikov
 previdno razložili in sklepali, da tisti niso za zaupno obče-
 vanje z Bogom pripravi, kateri imajo na vesti še težke grehe,
 kateri svojih grešnih nagnenj ne zatirajo, se na svoje moči za-
 našajo in v ponižnosti prav nič ne napredujejo.

Neketeri svetniki priporočajo strah in spokornost in zdi
 se, da jim ni všeč veselje božje ljubezni. To ne smemo kar
 tako terditi, ker bi sicer morali nespametno terditi, da eden
 svetnikov eno duhovno vajo zameta, mej tem ko jo mnogi
 drugi hvalijo. Reči pa tudi smemo s Frančiškom Mediera, da
 svetniki in cerkveni učniki niso vedno enako o tem predmetu
 pisali. Naše zveličanje nam stavijo pred oči zdaj kot nekaj silno
 težkega, zdaj kot nekaj prav lahkega. Seveda se ozirajo na
 osebe, katerim to pravijo in okoliščine, v katerih tako govore.
 Bravec si mora tedaj sam ta mesta prav razložiti in ne obdol-
 žiti jih precej zmote in nestanovitnosti.

Ne smemo se torej dati begati in motiti na potu duhovne-
 ga življenja, ako vidimo, da je eden svetnik hodil po tej, drugi
 po drugi poti. Mi ne smemo biti, kaker otroci, da bi se dali
 majati od vsacega vetra uka. Vsaketeri naj se da voditi milo-
 sti božji in ne begati se z izreki sv. pisma ali svetnikov. Spom-
 ni naj se Siraha, ki pravi: »Ni vse za vse« in besed božjega Zve-
 ličarja: »V hiši mojega očeta je mnogo prebivališč« in naj
 hodi po svojem potu naprej ne oziraje se na druge. Tako so
 delali svetniki. Mi tudi lahko tako storimo, da le ne zametamo
 načina življenja in službe božje drugih, ki se ne vjemajo z nami;
 zakaj po raznih potih se pride k Bogu, je rekel pobožni Ka-
 sijan. Tako vodilo je dal božji Zveličar tudi svoji ljubljene nevesti
 sv. Jedruti. Ko je ta opazila, da ena sosestra pristopa k mizi
 božji bolj sè strahom, kot z veseljem in ljubeznijo, je ona to
 njeno obnašanje grajala. Božji ženin pa ji je rekel: »Hči moja,

ti ne pomisliš, da je treba meni skazovati ravno toliko spoštovanja kot priserčne ljubezni. Ker pa človeška slabost ne more obojega storiti naj se vsaketeri, kot ud istega telesa, potrudi, da bo drugi nadomestil, kar sam storiti ne more. Zarad tega naj se veseli tisti, ki je napolnjen z večo ljubeznijo, ako kedo drugi nadomesti pomanjkanje njegovega spoštovanja, in naj mu želi tolažbe serčne ljubezni.«

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot ali nedelj na čast brez madeža spočeti Devici Mariji.

P. A. F.

OSMA ZVEZDA.

Marijina požertvovalnost.

Noben človek ni toliko Bogu žertvoval kaker brezmadežna devica Marija; njeno celo življenje v templju, v Nazaretu, v Betlehemu, v Egiptu, v Jeruzalemu je bilo žertva. Naredila je bila obljubo vednega devištva, ali da je voljo božjo izpolnila, se je zaročila sè svetim Jožefom. Keder je privolila postati Mati Božja, je privolila tudi v smert svojega edinega Sinu Jezusa. Podala se je na dolgo in težavno pot k svoji teti Elizabeti, da bi ji stregla. Iz pokorščine do cesarjeve zapovedi je šla sè svetim Jožefom v Betlehem. Judovsko postavo je izpolnila, keder je štirideseti dan po svojem porodu nesla Jezusa v tempelj, tam ga darovala in sebe očistila. Vedela je, da bo njen Sin, nedolžno Jagnje, na križu vmorjen in nebeškemu Očetu darovan v naše odrešenje. Lehko si misliš, da je imela Marija pred očmi vse terpljenje in strašno smert Jezusovo, kederkoli ga je pogledala. Ta spomin je delal žalost in terpljenje v njenem sercu, ali vse to je Bogu darovala in rada terpela, da bo le Jezus odrešil človeški rod. Koliko je terpela, ko je stala poleg križa, in ko je imela v svojem naročju mertvega Jezusa! Marijino življenje je bilo polno križev in nadlog, ali vse je poterpežljivo prenašala zaradi našega odrešenja. Marisketeri vgodnosti se je odpovedala, da je bližnjemu pomagala. Velikodušno se je premagovala, da je spolnjevala božje zapo-

vedi in izverševala svoje stanovske dolžnosti. Zaradi Boga se odpovedati veselju, tudi nedolžnemu, velikodušno sprejemati križe iz rok božjih, stanovitno se premagovati v rečeh, ki vabijo ali vlečejo v greh, to je žertva in tisti, ki tako dela ima duha požertvovavnosti.

Zgled.

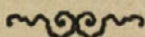
Lep zgled požertvovavnosti nam dajejo tudi očak Abraham, sveti Pavelj apostelj, sveti Frančišek Serafinski in mej drugimi tudi blaženi Rajmund Lulj, marternik tretjega reda sv. Frančiška. Bil je sin plemenitih in bogatih starišev. Na kraljevsem dvoru je živel že ko deček; tu se je navadil ničemerno živeti in ničemeren dvorjan je ostal vse do tridesetega leta svoje starosti. Nekega dne pa sliši glas s križa, ki ga vabi, da naj hodi za Kristusom. Pet dni je omahoval, bi li poslušal glas ali ne; velikodušno se potem odloči zapustiti veselo življenje na dvoru in hoditi s svojim križem za Kristusom. Eno polovico svojega premoženja je dal svojim otrokom, z drugo polovico je pa pomagal vbozim in zidal frančiškanom samostane, da bi v njih vzgojevali redovnike za afrikanske misijonarje. Zato je popotoval v Pariz, Rim, Avinjon in v druga velika mesta; za ta misijon je nagovarjal verne in miloščinjo pobiral. Štirikrat se je prepeljal v Afriko, kjer se je učeno razgovarjal z mohamedanci; mnogo jih je pridobil za sveto vero. 79 let star je četrtilič šel v Afriko. V mestu Budžiji je na tergu zgovorno in učeno govoril z mohamedansko duhovščino o resnicah naše svete vere. Serditi mohamedanci so ga zato kamnjali in na pol mertvega sta dva dženovska trgovca prenesla na svojo ladjo. Na nji je vmerl pred otokom Maljorko.

Tudi tebe vabi Kristus: »Hodi za menoj!« Toda ako hočeš hoditi za Kristusom, moraš vzeti svoj križ in ga nositi vsak dan in sicer poterpežljivo, naj se ti tudi težak zdi in pot ternjeva. Če hočeš v nebesa priti, je treba, da se odrečeš eni in drugi zabavi in veselju, da se ogiblješ vsega, kar te more v greh zapeljati. Ne daj se premagati zložnosti in vgodnosti; ako se ti zdi dolgo terpljenje, dolga vojska zoper skušnjave, ne obupaj. V takem dušnem stanu premišljuj opominjevanje našega sv. očeta Frančiška: »Kratko je (posvetno) veselje, večna pa ka-

zen; majhino je terpljenje (na svetu), neskončna pa slava (v nebesih).

Molitev.

O brezmadežna devica Marija, ti si se iz ljubezni do Boga in nas grešnikov svetnemu veselju in zločnosti odpovedala, križe in težave si mirno prenašala in svojega Sinu Jezusa darovala nebeškemu Očetu, da nas je rešil večnega pogubljenja, izprosi mi milost, da bom tudi jaz rad sprejemal križe iz rok božjih, jih poterpežljivo prenašal ter se velikodušno odpovedal vsem rečem, ki bi me mogle zapeljati v greh. Amen.

Sv. Eljzear in bl. Deljina.

(Dalje.)

VIII. Deljina — učiteljica in čudodelnica.

Zadnja leta svojega življenje je Deljina prebivala v aptovskem mestu. Njeno stanovanje, edna izba, se je držalo frančiskanskega samostana zunaj obzidja poleg mostu, postavljenega čez Kulon, in kapele, kjer je počivalo telo njenega pokojnega soproga.

Vedno hrepeneča po ostrem življenju in da bi se ugnila obiskovavcem, ki jih je njena čednost vodila k nji, pa se je preselila v kabrijersko graščino in si tam izbrala izbo, da bi ondi ne le samotna, ampak popolnoma zaperta prebivala. Ta celica je stala tik kapele in je imela okno tako obernjeno, da se je moglo v svetišče videti. Hrano je dobivala od zvonaj skozi neko drugo okence. Vender bolehnost jo je prisilila, da je to življenje na povelje svojih dahovnih vodnikov opustila ter se preselila zopet v aptovsko mesto, v verstnikov tem večjo korist.

V teku let si je namreč Deljina, že od narave duhovita in bistroumna, pridobila z branjem in premišljevanjem v rečeh, ki se tičejo pobožnega življenja, visoko znanje. Verhu tega je njeno prizadevanje Bog še z nadnaravnim razsvetljenjem podpiral, kar vse ni skrito ostalo. In zato so jo obiskovali mnogi, ali, da bi se podučili pri nji in spodbudili, ali, da bi našli pri nji tolažbo v svojih stiskah. In ker ji je bilo od zgoraj dano pozna-

nje serc in je brala tudi skrite misli ljudi, so rodile njene besede čudovite sadove.

Kanonik Andrej Düran (Durand), ki je večkrat sprejel službo vodnika v njeno skromno stanovanje, ki pa je bilo od množice ljudstva bolj oblegano, kakor ketera koli palača, je mogel poterditi, da je zadela Deljina vselej pravo serčno rano in s toliko jasnostjo, kaker bi jo imela pred očmi. Ko so neke ženske, obiskavši jo, le njene svete poslušale, jih je Andrej vprašal, zakaj ji niso svojih težav razodele. »Ni bilo treba,« je odvernila edna, »ker mi je gospa že sama razgnala vso žalost, kaker ke bi jo ji bila razodela.«

Marija, soproga Giraljda Simijanskega (de Simiane) je bila tolikanj vdana ničemernosti, da je stala večkrat zjutraj po tri ure pred ogledalom. Pri obisku ji Deljina govori o lepoti duše: »Podoba božja je ona,« je rekla, »sè vso skerbjo si prizadevamo to lepoto ohraniti in zato se izogibljimo vsake neredne skerbi za telo, ker te bi blesek nevmerjoče duše omračile.« In tako genljivo ji je Deljina govorila, da je gizdava gospa pustila nešpametno ničemernost.

Številna so spreobrnjenja te verste. Zlasti očividno pa je bilo to pri mladi Hugini Düpvi (Dupuy). To dekle je bilo preveč ponosno na svoje res krasne lase; bili bi beržčas še njena poguba. Pa ko je bila sè svojo materjo pri grofici, je govorila ta o laseh ko zanjkah, ki satan ž njimi lovi in tudi vjame prešerna dekleta. Vspah teh besed je bil, da je dekle berž zatem poskalo sestro Alazacijo, da ji odreže nevarno lepotijo. Stori-la je tudi obljubo vboštva in devištva in spremljala grofico pri pobiranju miloščine po ulicah mesta.

Vpliv Deljinin se je rastezal tudi na samostane, kjer je več mlačnih duš spodbodla h gorečnosti. Tak je bil vspeh njenega prijateljskega občevanja z redovnicami sv. Križa in opatiije sv. Katarine. Kratko, Apta se je po nji boljšala.

In Bog je poverhu podelil naši grofici nadnaravno razsvitljenje glede skrivnosti sv. vere. Pater Mayronis s pridevkom »razsvitljeni učenik«, pater Mihaelis Nimski (Nimes), in drugi so se čudili, ko so slišali, kako je o najtežjih vprašanjih govorila sè zanesljivostjo cerkvenih očetov. Pozneje, ko je šlo za posvetničenje Eljzearjevo, je sam papež Klemen VI. imel priliko

prepričati se o njenem visokem znanju. Rekel je v polnem zboru (konsistoriju), da ni slišal bogoslovca, ki bi govoril s toliko lehkoto in gotovostjo.

Dar čudežev je Deljfinin ugled še povečal. Ko je šlo za njeno poblaženje, je pater Rejbaljd (Reybald) pričal, da sta pater Mayronis in pater Pastor, poznejši kardinal, pravila sledeče. Neka ženska, Tibalda po imenu, je terpela že šest let za očesno boleznijo. Obišče Deljfino ter jo prosi pomoči. Ona ji odverne: »Jaz vam pomagati, žal, ne morem; vender Bog, vas blagoslovi.« Grofica napravi pri tem znamenje križa. Tibaldi je pa berž zginila očesna bolezen.

Neka deklica iz dinjske (Digne) škofije je imela lice zelo razjedeno od raka. Mati jo pripelje v Kabrijere, kjer je tedaj grofica prebivala. Posli je niso hoteli pustiti pred gospo, ker so vedeli, da si nalaga ostra pokorila po ozdravljenju zavoljo zahvale, ki jo ozdravljeni nji skazujejo. Čez tri dni je mati izprosila vsaj vodo, v kateri si je grofica roke vmila. S to vodo si je potem hčerka vmila lice, in ozdravljena je bila. Čudovito vodo je preskerbela redovnica Alazacija v pričujočnosti Katarine Dūpvi (Dupuy), ki je pričala, da je videla ozdravljeno dekle. Viljem Sabranski, po polu brat Eljzearjev, je pričal od svoje strani, da je v družbi gospoda Aguljtovskega (d'Agoult) srečal mater in ozdravljeno hčer, ko ste se vračali iz Kabrijer.

Pa Deljfina se ni prevzela. Neko nedeljo je videl kanonik Dūran ob dohodu k frančiškanskemu samostanu več slepih, hromih, božjastnih in drugih nadložnih, ki so ga prosili naj jim preskerbi dostop k sveti grofici. Ta pa je žalostna vzdihnila: »Jaz nesrečna stvar. Ljudje se zatekajo k meni kaker k svetnici, mejtem, ko sem morebiti na potu v večno pogubljenje, ako se me Bog ne vsmili. Imenujejo me svetnico, in jaz sem le največa grešnica.«

Kako se je mogla Deljfina imeti za veliko grešnico? Sv. Frančišek naj nas mesto nje o tem uči. On je rekel namreč na podobno vprašanje svojemu spremljevalcu: »Prepričan sem, ke bi tiste milosti, kaker jaz, prejel največi grešnik, bi si jih bolje v prid obernal in bil bolj hvaležen. Nasprotno, dobro vem, da bi jaz padel v največe grehe, ke bi Bog le za hip odtegnil od mene svojo milost.« Take misli rodi ponižnost v velikih dušah.

Samostan sv. Klare v Ribnici.

VIII.

Samostan sv. Klare v Ribnici v 15. stoletju pod opatiško palico treh princesinj. Opatinja Ingeborg.

Četerta opatica ribniškega samostana je postala princesinja Ingeborg, hči Henrika III. Meklenburškega in njegove soproge Ingeborg, hčere danskega kralja. Rojena 1368 je bila v starosti štirih let izročena samostanu. Leta 1395 izvoljena za opatinjo je opravljala svojo službo jako dobro. Dasiravno je vladala le 10 let, se označuje njena vlada vendar ko plovovita. V Rimu je prosila, da bi imele redovnice njenega samostana na zadnjo uro popolnoma odpustek, kar ji je papež Bonifacij IX. dovolil.*)

Tiste dni je bil mir na suhem in na morju. Tergovina je na bregovih Vshodnega morja po sloveči »hanzi« mogočno cveela; tudi občevanje sè Skandinavijo je bilo živahno. Ko posebna prijateljica in dobrotnica ribniškega samostana v tistem času se omenja danska kraljica Margareta, ki je 25. listopada 1406 samostanu darovala 300 tamkajšnjih mark srebra, kar bi bilo po našem sedanjem denarju okoli 9600 kron.

Margareta je bila jako duhovita gospa, vsestransko nadarjena in resnično pobožna. To jo je naganjalo k občevanju z Bogu posvečenimi devicami in raznim delam miloserčnosti. Enako ji je bilo pri sercu, da bi se dobro godilo Cerkvi, kaker da bi vspevalo njeno trojno seversko kraljestvo. Živahno je občevala z opatinjo Ingeborgo in njenimi redovnicami v Ribnici, kaker z duhovnimi hčerami sv. Bernarda v samostanu sv. Križa v Raztoku. Po pravici smemo misliti, da je bila ona začetnica ali vsaj pospeševavka posebnega prijateljstva, ki je bilo tedaj in še dolgo potem mej tema dvema samostanoma.

Leta 1408 je prišla v Ribnico kuga, črna smert. Mnogo meščanov je pokosila in tudi samostanu ni prizanesla. Princezinja Ingeborg je vmerla 28. kimavca, 8 dni prej je bila že izdihnila njena namestnica Konstancija, hči vojvoda Meklenburg-Stargardskega in njegove soproge, hčere grofa Adoljfa Holjštajnskega, torej netica ali nečaka opatinje Beatrice. Tudi

*) Dan današnji ima to pravico ves red.

ona je bila že ko triletno dete Bogu darovana v Klaninem samostanu v Ribnici ter je živela tam bogaboječe noter do svoje zgodnje smerti. Vmerla je v svojem 35. letu potem ko je deset let službo vikarinje pridno opravljala. Zraven teh dveh je pobrala kuga še 13 ribniških nun, več ko peti del samostanske družine.

Na dan po sv. Mihaelu, 30. kimavca, so si izvolile redovnice novo opatinjo. To je bila mati Cecilija Malin, ki je vladala samostan do leta 1424. Tudi ona je vmerla mlada, potem ko se je malo prej svoji časti odpovedala ter princesinjo Hedvigo priporočila za svojo naslednico.

Opatinja Hedviga.

Hedviga, šesta v versti opatinj ribniških, je bila hči vojvoda Janeza iz mlajšega kolena Meklenburg-Stargardskega in njegove soproge Katarine Poljske. Ta kneginja je pripeljala leta 1396 na sv. Katarine dan, 25. listopada, svojo pred šest leti rojeno hčerko v samostan. Njen svak Rudoljf, škof zverinski, brat vojvoda Janeza, je prišel ž njo, da bi sam slovesno vpeljal malo princesinjo. V sedmem letu svojega življenja je potem deklica 2. malega serpana na god Marijinega obiskovanja prejela obleko serafinskih otrok iz rok zverinjskega pomožnega škofa Henrika, torej ko je še živela blažena opatinja Beatrica, ki je imela to veliko veselje, da je videla, kako so njene netice in pranetice okoli nje rastle v redu, da kaker ona Gospodu dopadljivo daritev prineso.

Princesinja Hedviga je bila leta 1424. 19. velikega serpana v pričujočnosti provincijala p. Friderika Matarina izvoljena za opatinjo. Bila je prav serčno pobožna duša, ki se je posebno odlikovala po daru molitve; pa to je ni zadrževalo, da ne bi bila prav tako pridno in spretno skerbela za vladbo svojega samostana. Tako je leta 1442 sklenila z mestom pogodbo, ki je samostanu stare pravice poterdila in nekatere o pašnikih razširila.

Še neki poseben dogodek iz časa te opatinje moramo omeniti, veliki požar, ki je vpepelil ribniško mesto v torek po beli nedelji, 25. malega travna od 6. do 9. ure zjutraj. Po nepazljivosti nekega peka se je razširil iz njegove peči ogenj, ki je vničil celo mesto, ena sama hiša v mestu je ostala nepo-

škodovana in samostan. Močno je terpela tudi župna cerkev; zvonovi so se ji raztopili, eden je pa padel iz zvonika s tako močjo, da se je zaril v zemljo. Najhujše je bilo, ker se je čez sto ljudi zadušilo v dimu, zlasti mnogo otrok in ženskih. Le 40 sežganih merličev se je moglo najti, da so jih pokopali.

Ko je mesto gorelo, so bile redovnice sè svojo opatinjo zbrane v koru v silnem strahu in bridkosti zavoljo grozovitega ognja. S kakimi serčnimi vzdihji so Boga prosile pomoči, to si je lahko misliti. In Bog je vslišal prošnje svojih nevest ter jih varoval, da ne le same niso škode terpele, temveč da so mogle tudi drugim nesrečo lajšati. Ribničani so pripovedovali pozneje, da je sama sv. Klara varovala svoj samostan. Mej požarom so jo neki videli v zraku nad samostanskim poslopjem, kako je sè svojim plaščem odganjala plamen od samostanske strehe. V stari kroniki pa se bere celo, da je ob tistem času neki mašnik v Rimu hudiča izganjal iz obsedenega in pri tisti priložnosti je hudi duh povedal, da je na nekem svojem popotovanju zažgal mestece mej Rastokom in Štraljzundom in da je ostala brez škode ena hiša »hiša dobrih deklet«, od nje je neka deklica sè svojim plaščem odgnala ogenj. Samostan jako slovi zavoljo pobožnosti svojih redovnic in zato so molili mnogi narodi, da bi bil ohranjen; zato je sv. Klara varovala samostan o požaru. Tako kronika.

Princesinja Hedviga je nato še mnogo let vodila svoj samostan ter se vadjala v blesku čednosti sè svojimi prednjicami. V starosti 77 let pa se je odpovedala opatinjstvu in 3 leta potem l. 1470 je vmerla blažene smerti.

Opatinja Elizabeta.

Elizabeta, hči vojvoda meklenburškega Henrika IV. in njegove soproge Doroteje Brandenburške, je bila rojena l. 1449. Oče jo je berž ob rojstvu posvetil Bogu in sv. Klari. Triletno so jo stariši izročili samostanu v Ribnici, kjer je do petega leta v svetni obleki živela mej redovnicami. 15. kimavca 1454 jo je škof zverinjski Nikolaj Bodeker, v pričo svojega namestnika avguštinskega patra Henrika, opatov doberanskega in dargunškega in frančiškanskega kustosa ljubeškega, preoblekel v redovno oblačilo serafinsko. Tudi stariši dekletca, nje bratje in

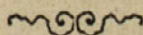
mnogi sorodniki so bili pri tej slovesnosti. Leta 1461 v veliko-nočni pondeljek 6. aprila je Elizabeta v roke opatinje Hedvige položila svoje redovne obljube in 16. rožnika 1464 je bila imenovana za pevkinjo.

Ko redovnica se je Elizabeta posebno vadila v ponižnosti. Dasiravno so imele sestre lajike dolžnost spalnico in druge prostore samostana pometati in pomivati, ter sploh za snago v hiši skrbeti, se jim je vender tudi ona rada pridružila. Pa ni ji bilo dano dolgo tako preprosto in brez skerbi živeti. Ko sta leta 1467 na osmino Marijinega rojstva doktorja bogoslovja provincijalaj saške provincije in kustos ljubeški prišla v Ribnico, se je princesinja Hedviga odpovedala svoji opatinjski službi in časti, ker ji starost in bolezen ni dala dopolnjevati njenih dolžnosti, in berž drugi dan se je imela voliti nova opatinja. To je bilo na praznik ran sv. serafinskega očeta Frančiška 17. kimavca 1467. Izvoljena je bila Elizabeta, dasi je štela še le 18 let. Sè solzami v očeh je sprejela težko breme. Ni dvojbe pač, da je bila izvoljena tako zgodaj vsled svojega plemenitega rodu, in na ljubo njenemu očetu in materi. In res sta bila tega vesela. Za njen god, 19. listopada, sta prišla oba, ob enem z njenim bratom vojvodom Baljtazarjem, v Ribnico, zahvalila sta se sestram za njih volitev in gostila sta nje in brate frančiškane skozi tri dni, da so se vsi skupaj veselili.

Ali dasiravno je bila Elizabeta sama na sebi dobra in tudi svojemu stanu primerno učena, manjkalo ji je skušnje in previdnosti. Lotila se je zidati novo spalnico, kar je poglavitni del samostana, kjer ima biti toliko posameznih prostorov ali celic, za koliker redovnikov ali redovnic je samostan namenjen. Ribniški samostan je bil tedaj že okoli poldrugo sto let star, lahko torej, da je bilo poprav, prezidave ali povečanja treba. Ali Elizabeta ni dobro prevdarila, koliko samostan premore in koliko ne; prišla je torej v velike stiske in morali so drugi seči vmes, da se je samostan rešil. Da poplača dolge, je morala Elizabeta zastavljati posestva samostana; s tem je prišla v nasprotje sè svojimi podložnimi redovnicami, kaker tudi s frančiškani, ki so imeli duhovno oskerbovanje pri njih; celo njena telesna brata, vojvoda Magen in Baljtasar, sta ji bila nasprotna.

Ali dolgovi, ti so bili le ena stran bremena, ki je tlačilo opatinjo Elizabeto. Temu unanjemu križu se je pridružil še terji notranji križ. To so bile zmešnjave v katoliški cerkvi, posvetni duh, ki je silil tudi v samostane, prepiri, ki so motili in tergali duhovno življenje, zahteve po prenovljenju, poboljšanju, cepljenje in ločitve tudi v redu sv. Frančiška. Proti koncu 15. stoletja se je tudi v saški okrajini začelo s prenavljanjem, zlasti so se vpeljali tako imenovani observanti. Manjši bratje v Ribnici niso bili za to, pa so jih nadomestili pač z drugimi. Klaričinje, kaker je videti, niso bile edine, zlasti se je vpirala opatinja Elizabeta. Večina pa je bila menda za ostrejšo držanje in je Elizabeti odpovedala pokorščino. V nedeljo presv. Trojice leta 1493 je p. Ludovik Segenski, provincijalij saške okrajine v pričujočnosti Elizabetinih bratov vojvod Magna in Baljtazaria, ljubškega kustosa Hermana Hagenskega in zverinjskega dekana Janeza Tunskega v samostan sv. Klare v Ribnici vpeljal tako imenovano reformo observantov. Opatinja Elizabeta je morala odstopiti. Nadomestili so jo z vikarinjo in ko je ta čez tri leta vmerla, ji je sledila zopet vikarinja. Da Elizabeta s tem ni bila zadovoljna, je lahko umeti, vendar se je vdala v potrpeljivosti. Poostrila se je posebno obljuba sv. vboštva; sestra so se morale odpovedati vsem osebnim dohodkom, ki so se imeli obračati na dalje edino za skupne samostanske potrebe. S tem se je pridobilo toliko, da se je nekoliko dolga berž moglo poravnati. Kar ga je še ostalo, se je poravnalo iz darila, ki ga je ko doto sebo dobila princesinja Doroteja.

Princesinjo Dorotejo, svojo nečakinjo, je bila že Elizabeta, ko je opatinja, sprejela v red. In doživela je še to veselje, da jo je čez sedem let videla ko svojo naslednico. Elizabeta je živela potem še do leta 1506, 1. kimavca tega leta je po daljšem terpljenju mirno v Gospodu zaspala. Ni ji bilo prizaneseno s terdimi notranjimi boji, pa njen dobri angelj ji je stal na strani v težkih urah njenega terpljenja. Podverгла se je in nosila pogumno do zadnjega zdihljaja zastavo, ki je bila nanjo prisegla.

Sv. Arih na Pohorju.

Legenda.

Ob cesti, ki gre iz Slovenske Bistrice severno v Pohorje, v začetku te ceste, prav tako daleč od zadnjih mestnih hiš, kakor od prvih pogorskih, je stala pred dvesto petdeset leti neka pekarija. Pek je bil bogat mož, ali skop, hudoben in tako malo priljubljen, da so ga sploh le divjega Ariha*) imenovali. Niti žena niti otroci niso mogli prestati pri njem; on pa je bil še vesel, da se jih je znebil; živeli so drugod. Gerdo je ravnal tudi s hlapci, tako, da je bil večkrat na tem, da bo moral opustiti svoje delo.

Tridesetletna vojska se je tedaj prav na zlo obrnila. Zraven so še Turki pretili štajerski meji. Dežela je morala žertvovati vse, da se je obvarovala neljubih gostov. Blagostanje je ginilo, živila so se podražila in lakota je jela gledati skozi marisiketero vderto oko. To je bil za oderuštvo vgoden čas. In te prilike, seveda, divji Arih ni smel zanemariti. Slab kruh je prodajal za drag denar in si polnil skrinje z beliči. Naposled je prenehal sè svojo obertjo in živel od nakopičenih novcev.

Tedaj necega večera poterka nekedo na njegova vrata. Arih pogleda godernjaje skozi okno in vidi sestrađano, bolj merliču ko živemu človeku podobno žensko, z detetom na rokah. »Kaj hočeš?«, se zadere nad vzdihujočo. »Košček, ah, le košček kruha,« stoče ženska, do smerti vtrujena. »Dobri ljudje v mestu, ki pa sami pomanjkanje terpe, so mi pokazali, naj se obrnem do vas.« — »Cel, cel kolač ti ga dam,« renči divji Arih. In s hudomušnim nasmehom gre v vežo, kjer je ležal okrogel kamen. Tega vzame in poda skozi okno sestrađani materi: »Na, da bo mir.«

Ženska, ki je imela na jeziku najlepšo zahvalo ter hotela izreči blagoslov, je bitko vžaljena izrekla hudo voščilo: »Naj se tudi tebi v kamen spremeni kruh, ko ga boš najbolj potreben!« Terdoserčnež se je muzal nad nečloveškim svojim dejanjem: »Ta mi ne bo več nadležna« si je mislil.

Pa vedno huji so prihajali časi. Kmetje nevoljni nad velikimi davki, ki so jih tirjali v tridesetletni vojski sebični graščaka-

Arih je to kar Henrik, primeri franc. Henri, izgov. blizu ko Arij.

ki, so se vzdignili, v divjem hrupu. Kedor je imel kaj zgubiti, je gledal, da zavaruje svoje blago. Zlasti se je bilo bati skopuhom in cderuhom. Tako je tudi Arih iz svoje hiše pri Bistrici bežal v samotno kočo, visoko gori na Pohorju, češ, tam bo na varnem pred grabežljivimi rokami. Tam v oddaljeni samoti bo preskerbljen sè živili, v miru prebival, naj spodaj razsaja vstaja, lakota in kuga, kakor hoče.

Ali roka Gospodova ga je dosegla tudi tam v samotnem gozdu. Huda zima je prišla za nesrečnim poletjem. Polovico decembra je padal neprenehoma sneg. V ravnini ni bilo videti nobene ceste več, iz bele gladine so morale na pol zametene hiše, kakor grobni kamni na pokopališču. Na Pohorju je ponekod ležalo več metrov debelo snega. Od Arihove koče se je videla le še streha; on pa se je zanašal na svojo zalogo, s katero bo, kakor je mislil, lahko shajal še dolgo časa. — Ali tudi ta se je kerčila; sneg pa je naletaval še vedno. Veter je tulil, veje mogočnih dreves so škripale in pokale vmes. Kakor pesek se je vsipal sneg na okna, vsako jutro ga je bilo treba odmetavati. Skerbeti je jelo zdaj tudi Ariha, ali bo izhajal sè svojo krušno zalogo. Odpre shrambo in glej, lepo število zloženih kolačev! Z radostjo seže po ednem, da bi ga potehtal. Ali kaj je to? Kolač je težak ko pravi kamen. Seže po drugem. Tudi ta ... Zdaj se mu lasje naježé, merzel pot mu stopi na čelo; zdi se mu, da vidi vmirajočo beračico in po ušesih mu zveni njena kletev. Tam zunaj pa mu vihar gode mertvaško pesem, njegova koča mu bo grob, sren na nji njegov grobni kamen.

Zdaj se mu zasveti v glavi, nebeški žarek posije v njegovo černo dušo, misel na vsmiljenje božje. Skesan se verže na tla in stori obljubo, ako ga Bog obvaruje smerti za lakoto, da postavi cerkvico v čast svojemu patronu na najvišjem verhu Pohorja in z dobrimi deli hoče zadostovati za svoje grehe dokler bo živel.

Oblaki so se jeli tergati in bleda mesečina je posvetila skozi ozka okna na tla, kjer je klečal Arih v molitvi.

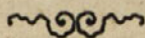
Drugo jutro potegne topel južni veter. V treh dneh se pokažejo pota. Tri dni in tri noči je Arih čakal na rešenje. Potem se napravi na pot in sestradan in truden dospe v mesto.

Svojo obljubo pa je zvesto spolnil. Že prihodnje leto se vzdigne verhu Pohorja, okoli šest ur z ravnine, nad Svetim

Martinom cerkvice, ki gleda daleč dolu v spodno planjavo, daleč v ogersko ravnino. Cerkvica se še zdaj imenuje sv. Arih. In na praznik sv. Henrika počivajo sekire v gozdih in krepki dervarji in drugi prebivavci zelenega Pohorja prihajajo praznično oblečeni gori in molijo tudi za dušo tistega, ki se je tako skesan pokoril za — kameniti kruh.

Po »St. Benedikt - Stimmen« XIX. teč.

Fr. H. Ž.

Henrik grof Šambordski,

lep zgled gorečega katoliškega kristijana.

P. V. K.

(Dalje).

IV.

Pri zadnji večerji, ko je naš Gospod postavil zakrament presvetega Rešnjega Telesa, je najbliže njega sedel njegov ljubljani učenec nedolžni in čisti mladenič sv. Janez. Tudi mi moremo in moramo Jezusu blizu biti, ako smo čisti in nedolžni. Brez te čednosti pa se mu ne smemo bližati, ne prejemati ga v svetem obhajilu. Čim bolj pa je naša duša čista, čisto naše telo, tem ljubezniviše nas bo naš ženin sprejel.

Grof Šambordski nam bodi tudi v tej čednosti v spodbudo! On je res prejemal svojega Boga s čistim srcem ter delal vso čast gerbu burbonskih kraljev, ki ga krasi bela lilija.

Njegov učenik, pater Drüljet (Druilhet), mu je ob neki priliki izročil pomenljivo podobo Serca Jezusovega, pod njim šop lilij z napisom: »Serva lilia« — ohrani lilije! »Ali razumete to?« ga vpraša dobri učenik. »Da, razumem,« odgovori mladenič, »to pomeni, naj bi božje Serce milostno varovalo Burbone.« — »Ali bi ne moglo pomeniti še nekaj družega?« vpraša pater. »Ali bi ne mogle te besede vam veljati?« — »Gotovo! tedaj pomenijo: Burbon! ohrani si nedolžnost! — glede tega bodite mirni, moj oče!«

Zares srečen mladenič, ki je lahko z mirno vestjo dal tak odgovor! Bil je res prava luč za vse, ki po sili ne zapirajo

svojih oči. »Dunaj, Rim, Berlin, London in Benetke so ga po vrsti imeli v svojem obzidju, in povsod je že v zgodnji mladosti zbujal občudovanje po svojem brezmadežnem življenju.« Tako zaterjuje pobožni gospod Trebuke!

Ravno po velikih mestih je težko, silno težko ohraniti sveto čistost radi obilnih nevarnosti in zapeljivih zanj, ki so povsod nastavljene. Mladi grof pa ni samo samega sebe čistega ohranil, temuč je sè svojim močnim zgledom vplival tudi na druge. Naj bi njegov zgled spodbujal tudi današnji mladi svet, za katerega se nevarnosti niso zmanjšale, temuč skoro da še povečale: po nesramnem tisku, nespodobni noši in žalibog da tudi po nemarnosti starišev, ki mnogi bolj skerbe za napredek v hlevu kaker za dobro vzgojo svojih otrok. Koliko mater je videti, kako brez dela posedajo, namesto da bi za svoje otročiče skerbele in jim hlače šivale, da bi ne kazali tisto, kar bi bilo treba pokriti in se ne klatili okoli brez vsega nadzorstva. Take matere ne bodo odgojile močnega in zdravega rodu in njih otroci kajpada niso za pogostno, še menj za vsakdanje sveto obhajilo.

Take matere pa tudi ne bodo doživele nobenega pravega veselja sè svojimi otroci, kaker ga je doživela vojvodinja Berijska, mati grofa Šambordskega. Ta hudo skušana žena se je po smerti svojega moža vdrugeč zaročila z nekim laškim markizom; v tem zakonu so jo čakale nove težave. Njen drugi mož menda ni bil dober gospodar, ali pa je bil bolj žertva odeduhov; najsi že bo, kaker hoče, toliko je gotovo, da je prišla obilna družina v silne denarne stiske. Vse jim je imelo prodano biti in še ječa jih je čakala.

Ko je blagi grof Šambordski vse to zvedel, tedaj ni zapel svojega serca, temuč je na silno lep način pokazal veliko ljubezen do svoje matere in njene rodbine. »Prodajmo vse,« tako je vzkliknil, »prodajmo vse! le rešimo mojo mater! Kaj so mi moji konji, moje vprege, moja srebernina, moji dragi kamni, moje podobe, moje namizno orodje! Če treba, bom jedel iz persternih posod, sè žlicami iz pleha ali cinka!«

Ta vzgledni sin pa ni ostal samo pri besedah, temuč je res sebi veliko odrekel, le da je materi mogel pomagati, tako da je ta komaj čutila spremembo, ki bi bila imela biti tako

velikanska in občutna; zakaj dolgevi so bili narasli na šest milijonov. Po njeni smerti je prepustil tudi posestvo, ki je postalo njegova lastnina, njenim otrokom iz drugega zakona. Zato je pa Bog tudi blagoslovil njegovo premoženje, kaker je neki pobožni redovnik, ki je vse to slišal, naprej povedal.

Mož, ki je bil svoji materi tako izversten sin, je moral biti enako izversten nasproti svoji ženi.

Leta 1846 se je bil grof Šambordski poročil z nadvojvodinjo avstrijsko-estsko Marijo Terezijo Beatrico Gajetano, hčerjo vojvoda módenskega, Frančiška IV. To je bil v resnici lep, da, svet zakon, ki bi mu bilo težko najti primer. Grof je bil vdan svoji ženi sè vso nežno ljubeznijo, ki jo je zmoglo njegovo dobro, plemenito serce. V prostih urah je najrajši bival pri nji. Skupno sta molila, skupno delala, skupno sprejemala obiske, hodila v kapelo, v družbo, na sprehode. Keder so prišli križi in težave, sta eden drugega tolažila in spodbujala.

Če je moral grof sam kam popotovati, tedaj ni minil dan, da ne bi bil pisal svoji ljubi ženici, ki jo je imenoval poleg Boga svojo edino tolažbo na tem svetu in vso svojo srečo.

Ko mu je v njegovi zadnji bolezni z veliko skerbjo stregla, jo je svaril, naj se varuje ter gleda na svoje lastno zdravje. Tudi ko je že sprevidel, da je smert blizu, je imel za svojo zvesto družico še besede tolažbe: »Poterpljenje!« tako jo je spodbujal, »kmalu se bodeva zopet videla v nebesih, in ondí za vselej.«

Res sta kmalu prišla za vselej skupaj: še ne tri leta po grofovi smerti je umerla tudi grofinja Šambordska. Človeku se zdi, kaker da jo je Bog pustil na sveta tistih par let, da je grobišče pod našo cerkvijo, kjer počiva njen mož in njegovi sorodniki, dala primerno prenarediti in dostojno olepšati. Ni se bala obilih stroškov tudi za našo cerkev, ki je postala po njeni dobrotljivosti lep in častitljiv spomin poleg drugih tudi njenega groba. Ob desnici svojega moža počiva nadvojvodinja; ob levici pa mu je njegova sestra, Luiza, nekedar poročena s Karolom III., vojvodom Páremskim. Iz te rodovine izhaja sedanja prestolonaslednica naše habsburške cesarske hiše, nadvojvodinja Cita; sestra Šambordova Luiza je njena stara mati.

(Dalje prih.).

Vizitacije, ki so se iz ljubljanske skupščine zveršile v prvi polovici letošnjega leta.

(Konec.)

P. S. Z.,

Po splošnih opazkah glede dobrega in slabega v skupščinah tretjerega reda, naj dodam še k posameznim skupščinam nekaj opazek.

Na naši Kostanjevici se je vizitacija zveršila v zakristiji. Udov je prišlo veliko premalo — toliko, da smo mogli izbrati odbor. Iz poznejšega sporočila sem zvedel, da je bilo treba še tega malo zakerpati. Ena oseba mi je pa celo podtikala na nepristojnem mestu namen, ki ga nisem imel. Na njene besede je prišla tožba nad to novoletno vizitacijo na višje mesto. Pojasnil sem zadevo in upam, da je prišlo do sporazuma. Po odborniških mestih hrepenečim tretjerednicam priporočam ponižnost in zatajevanje.

Na Sv. Gori sem opravil vizitacijo nenapovedan. Prišli so vsi udje, koliker jih je bilo doma in so dragevolje sprejeli dobromisleče besede. Pogovorili smo se prav po domače in odkritoserčno brez prikrivanja. In odkritoserčnost je pri vizitaciji potrebna, če se hoče doseči kaj vspeha.

V Gergarju, kjer sem imel tridnevenco, pripadajo tretjeredniki k svetogorski skupščini, na shode hodijo na Sv. Goro. Toda mesečni shodi se radi romarskih shodov poleti niso vselej redno veršili in posamezni udje od tu in bližnjih krajev so deloma prenehali obiskovati jih. Težava je na obojni strani, vendar je upati, da bo obojestranska gorečnost za čast božjo in bližnjih korist našla pot ljubezni za romarje in za domače tretjerednike. Brez zatajevanja in požertvovalnosti se pa nikjer ne da kaj posebnega doseči. Gergarska podružnica je imela že od časa, kar spada k skupščini na Sv. Goro, svoj odbor. Ker je pretekla doba starega odbora, so se zveršile tudi volitve odbora za dobo, ki jo zahteva vodilo. Sicer je pripomniti, da so gergarski tretjeredniki dobri.

V Šant Juriju pri Šmariji je bila skupščina vstanovljena l. 1895. Vizitacije do letos še ni bilo. Vdeležili so se in udje jih redno obiskujejo; sv. zakramente prejemajo najšteje 44, devet jih je pristopilo pa od drugod, novinci so trije, skupno število živih je 56. Shodi se veršijo redno vsaki mesec in jih udje redno obiskujejo; sv. zakramente prejemajo navadno večkrat na mesec. Sploh je treba reči, da je stanje te skupščin, največ iz Ljubljane, od Sv. Gregorija in iz Dolenje »Cvetje« bolj pridno prebirati.

V Ribnici je skupščina vstanovljena 1904. l. Še sedaj živečih udov je lepo število, namreč v Ribnici sprejetih 179 (meji temi je pet še novincev) in 241 prestopivših iz družih skupščin največ iz Ljubljane, od Sv. Gregorija in iz Dolenje vasi. Skupno bi jih bilo moralo priti na vizitacijo 420.

Veliko jih je prišlo, nekaj jih je pa izostalo neopravičeno. Ker niso imeli odbora, smo ga izvolili: za moške enega prednika, za ženske eno prednico in 17 odbornic za razne vasi te velike župnije. Na »Cvetje« je naročenih kakih deset udov. Zato sem jih spodbujal k večji vnemi, pa mnogi niso kazali kaj posebnega veselja do dobrega branja. Neketerim se zdi škoda dati 150 v. za 384 strani dobre dušne hrane t. j. na vsaki vinar poltretjo stran in poverh še 36 strani, ki bi vtegnile imeti vsaj za izobraženiše svojo primerno korist; drugi so se izgovarjali, da imajo dovolj tečajev »Cvetja«, pa niso pomislili, da se je še v zadnjem času glede odpustkov in pravic tretjerednikov marisikaj spremenilo, zato tavajo v nevednosti in zgubljajo vnemo za III. red; mnogi so pa z veseljem pozdravili misel, da je »Cvetje« za tretjerednike potrebno. Zvedel sem pa več mesecev po vizitaciji, da so se neketeri posamezni čutili užaljene radi opazek proti opravljanju. — Ti naj vedo, da je dolžnost vizitatorja odpraviti napake, ki so se vrinile v skupščino ali mej posamezne ude. Splošno pa moram večino udov pohvaliti, da so prav dobri, če se pomisli, da že delj časa niso imeli vizitacije in mesečnih shodov. Letne vizitacije in mesečni shodi so za vspevanje in razcitanje III. reda in za duhovni napredek udov naravnost potrebni.

V Kranju imajo svojo skupščino od 1902. leta. Število dvesto se dviga polagoma, pa vedno kvišku. Mesečni shodi se

redno verše, sv. zakramenti pogosto prejemajo; posebnih napak ni, samo malo več življenja bi bilo dobro, kar bi se v neki meri doseglo z večkratnimi odbornimi sejami in bolj marljivim prebiranjem »Cvetja«. Potreben bi bil, kakor drugod, tako tudi tu reden poduk novincev.

V P o s t o j n i se je opravila vizitacija v začetku misijona. Živih udov je 175. Število moških izpolnjuje ono apostelnov, pa sta prišla na vizitacijo le dva. Sestavil se je nov odbor. Stanje je dobro, mesečni shodi redni, prejemanje sv. zakr. pogosto. Na »Cvetje« je naročenih 24, kar je v primeri z naročniki drugih skupščin precej visoko število četudi še vedno nezadostno.

V P o l h o v e m g r a d c u je opravil vizitacijo P. Kasijan. Stanje je povoljno.

Na D o b r o v i p r i L j u b l j a n i so se vizitacije večinoma vsi udeležili. Shodi se veršijo vsaki mesec, zapisnik je lepo vreden, sv. zakramente vsi redno prejemajo, posebnih napak ni. Izvoljen je bil nov odbor, ki sestoji iz osmih članov. Stanje je v celoti zelo povoljno, udje so dobri.

V S t a r e m t e r g u p r i L o ž u šteje skupščina blizu 500 udov. Stanje je povoljno. Izvolili so nov odbor, ki je obljubil imeti večkrat na leto seje in tudi »Cvetje« bolj priporočati in širiti. Če se pomisli, da imajo nekateri več ur daleč, če hočejo priti na shod, zaslužijo mnogi pohvalo, da se niso vstrašili dolgega pota. Kazali so veliko vnemo za III. red.

V Š m a r t i n e m p r i L i t i j i, kjer je blizu 300 udov je stanje dobro, prejemanje sv. zakramentov je redno, shodi se veršijo mesečno in so prav dobro obiskovani. Odbor vestno spolnjuje svoje dolžnosti, skerbi tudi, da se iz skupne blagajne daje mesečno za sv. mašo za žive in mertve ude skupščine. Tudi je skušal poravnati neke prepire, ki so se vrinili. Ako se mu ni posrečilo vse zravhati, ni njegova krivda, pač pa so krive one osebe, ki se premalo ozirajo na zapoved vodila o blagovoljni mejsebojni ljubezni. Odbor je izrazil tudi željo, naj bi bile ob priložnosti duhovne vaje za tretjerednike.

V C i r k n i c i je bilo najprej treba vrediti zapisnik. Tako delo zahteva veliko truda in časa. S pomočjo odbora se je posrečilo g. voditelju sestaviti nov zapisnik, ki izkazuje v času

vizitacije 26 vmerlih, 12 odstopivših oziroma izbranih, 9 neznanih, 34 izseljenih, 35 večinoma iz Ljubljane prestopivših, 228 rednih udov in 15 novincev. Odbor je bil izvoljen pri lanskí vizitaciji in verši zelo vestno izročeno mu nalogo, tudi za »Cvetje« je pridobil več naročnikov, kaker jih je bilo lansko leto. Le še naprej! Shodi se redno veršijo in redno obiskujejo, koliker dopušča dolga pot; sv. zakramente prav pridno premajajo, prepirov in posebnih napak ni.

V S t u d e n e m, mej Postojno in Planino, je okoli 120 rednih udov, od katerih jih je nekaj tudi iz Planine in nekaj iz Hrenovic. Iz enega kakor tudi iz drugega kraja imajo na shode zelo dolgo pot, pa so vendar z veseljem prišli. O domačih mi ni treba povdarjati, da so se vizitacije pridno vdeležili. Splošno moram vse pohvaliti, posebej pa še odbor, vendar moram tudi potožiti: »Cvetje« ima premalo naročnikov tudi tu. Lepo in vestno je sestavljen zapisnik, natančno spisana kronika, vsak odbornik ima zapisnik svojih udov; tudi zapisnik odborniških sej je natančno sestavljen. Reči se sme, da je tu organizacija teoretično najboljše izpeljana. Ali več udov je iz oddaljene Planine in iz Hrenovic; ti so izrazili željo, naj bi se zanje doma ustanovila lastna skupščina. Upanje je, da se bo to tudi posrečilo, vendar se naj za zdaj zadovolji s tem, da bodo doma dobivali vesoljno odvezo in imeli svoj zasebni shod, kaker se jim je pri vizitaciji dovolilo in svetovalo. Keder bodo razmere dopustile in bodo v Planini imeli duhovnega pomočnika, v Hrenovicah pa ne toliko težkega dela, se bo postreglo na obeh straneh. Mej tem pa le pridno pristopajte v III. red, zakaj čim več vas bo, tem prej se vam bodo želje po lastni skupščini izpolnile.

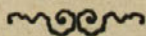
V I d r i j i imajo lastno skupščino že od l. 1895. Ker je prejšnji gospod voditelj obolel, je prevzel vodstvo III. reda gospod dekan monsijor Arko. Število udov je 206, mej temi 66 takih, ki so prestopili iz drugih skupščin. Novincev je enajst. Izvolili so nov odbor in kazali kaj veliko zajetnosti za vizitacijo ter se je pridno vdeležili. Stanje skupščine se sme zaznamovati za dobro. Shode imajo sedaj zopet vsaki mesec ne sicer v cerkvi, ampak v zakristiji, ki je dovolj prostorna za vse in se laglje pove potrebno ko v cerkvi. Ker se je večina

udov izrazila za to izjemo in so izpolnjeni vsi pogoji, da se more shod redno veršiti, se je prostor ko pripraven odobril, vender je pa želeli, da se sprejema in obljube delajo v cerkvi pred oltarjem. »Cvetje« sem pa tudi priporočil, naj si jih več naroči.

V Černem verhu nad Idrijo smo porabili za vizitacijo dan češčenja presv. R. T. Udov je nekaj nad 60 in so vestni v svojih tretjerednih dolžnostih. Zapisnik je v lepem redu, kronika se redno izpolnjuje, shodi so vsaki mesec in so dobro obiskovani. To skupščino bi postavil bolj v perve verste dobrih naših skupščin. »Cvetje« pa tudi tu nima števila tretjerednikov primerno zadosti naročnikov.

Zadnja vizitacija v prvi polovici letošnjega leta se je izvršila na Verhnikih. Skupščina je močna po številu (štejekrog 260 rednih udov z obljubami in 28 novincev), pa tudi v gorečnosti udje niso zadnji, dasiravno bi bilo pri nekaterih želeli malo več ognja, posebno pri mladih. Te se večinoma sploh niso mogle vdeležiti vizitacije, ker je bil ob isti uri sklican shod Mar. družbe in so morale biti tamkaj. Meni se ni zdelo primerno imeti obojni shod v istem času ali pa bi se morale tretjerednice za takrat oprostiti od shoda Mar. družbe, posebno zato, ker se mesečni shodi vsled spremembe v osebah vodstva, že delj časa niso mogli redno veršiti.

Pri tej priložnosti moram izreči vsem gg. voditeljem imenovanih skupščin prav priserčno zahvalo za delo, ki so ga imeli s tretjeredniki v svojih župnijah. Bog poverni ves obilni trud in daj mnogo blagoslova za prihodnje!

Kako je v samostanih.

Samostansko osebje, zlasti bratje lajiki.

P. M. Š.

(Konec.)

Duhovniki si morejo sè svojo izobraženostjo ko pridigarji, učitelji, pisatelji, spovedniki in na drugi način pridobiti visoko spoštovanje; ali to je nevarno za ponižnost, to jim lahko dela skušnjave, kakeršnih se ni bati bratu lajiku. V prizadevanju

za vednost se izgubi lahko tudi duh priprostosti, katero naš Zveličar in apostoli tako živo priporočajo. Mnogi, kateri so se s priprostim delom posvetili, bi se bili v sijaju znanosti in visoke izobrazbe lahko pogubili.

Vender treba priznati, da tudi poklic bratov v redu sv. Frančiška ni vselej brez nevarnosti, zlasti ako se nahajajo mej svetom na biri. Ali misel, da opravljajo veliko delo sv. pokorščine in ponižnosti ter zaupanja v previdnost božjo, jih bo obvarovala tudi v takih okoliščinah.

To pa ni edina prednost bratov lajikov, da se morejo laglje obvarovati grešnih nevarnosti. Kaker je znano, obstoji redovna popolnost v natančnem izpolnjevanju sv. obljub in redovnega vodila. To izpolnjevanje je pa bratom lajikom v marisičen lažje, ko redovnim mašnikom. Zato se more brat lajik z večim zaupanjem nadejati zveličanja.

Kar se tiče posebej sv. vboštva, se more v njem brat lajik lepo in izverstno spopolnjevati, zlasti v redu sv. Frančiška, kateri je hotel, da naj živijo bratje od svojega dela in od miloščine, ki jo morajo večinoma bratje lajiki nabirati. Kolikokrat mora zato brat lajik na biri preterpeti raznoverstne neugodnosti! Ali misel, da je sam obljubil vzvišeno čednost vboštva ga bo tolažila na poti, kjer se najočitniše vadi ravno v sv. vboštvu.

Sv. čistost je združil Bog s telesnim naporom in zatajevanjem in še zlasti sè sveto ponižnostjo. »Kedor hoče biti čist, naj bo tudi ponižen; kedor hoče biti zelo čist, naj bo tudi zelo ponižen.« In ravno to je, kaker smo že videli, velika prednost bratov lajikov, ker imajo obilno priložnosti vaditi se v ponižnosti, kar zlasti dobre dojde v skušnjavah proti sv. čistosti. Zato bo vsak brat lajik, ako mu je res mari popolnost, rad sprejemal poniževanja od svojih poglavarjev in drugih, in v skušnjavah si jih bo še sam nalagal in sè serčneje lotil svojih nizkih opravkov, da tako zatere vsako neredno nagnjenje.

Glede obljube sv. pokorščine, ima brat lajik od svojega stanu lepe koristi. On ne bo postal predstojnik, ne bo imel dolžnosti zapovedovati, vsaj ne v važnih zadevah, on mora biti vedno odvisen in slušati. Zato je gotov, da je vse, kar stori zaslužno, ker je iz pokorščine storjeno. Za predstojnika je mno-

go težje, nanj pada namreč odgovornost za vse, kar se zgodi v samostanu.

Brat lajik more torej bolj ko drugi uživati neprestan mir in gotoviše se nadejati zveličanja.

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauk o Kristusovem terpljenju.

P. H. R.

XXX.

Pilat si je veliko prizadel, da bi Jezusa izpustil, zato ga je zraven velikega hudodelnika Baraba postavil, zato je judom rekel, da naj dobro premislijo, za katerega teh dveh bodo prosili, zato jim je povedal, da on nobene smerti vredne krivice nad njim ne najde. Vender vse to ni nič izdalo. Sovraštvo judovskih pogiavarjev in slepota zapečanege ljudstva je bila doveršena in zavoljo tega so nedolžnega Jezusa za bolj krivičnega imeli, kakor Baraba puntarja in vbijavca. Glejte, kristjani, tako strašno oslepi človek, če se da hudemu poželenju voditi; on zapre oči najsvetlejšim resnicam, on ima to za dobro, kar poželenju dopade, vse drugo se mu hudo neumno zdi, če je njegovi duši še tako zelo koristno. Zato varujte se, kristjani, poželenja, da ne bodo tudi vaše sodbe napačne, da ne boste za hudo imeli, kar nam je v prid in zveličanje.

XXXI.

Ker Pilat Judov ni mogel pripraviti, da bi za Jezusa prosili, ga je vkažal vzeti in bičati. Vojaki deželjskega oblastnika so torej Jezusa vzeli in ga v dvor peljali, kjer je bila sodna hiša. Tam so ga slekli, s škerlatnim plaščem ogernili, iz ternja so krogo spletli in mu jo na glavo postavili ter v desno roko mu terst podali. Tako so Jezusa naredili kralja zasramovanja. Potem so predenj poklekovali, se mu posmehovali in ga pozdravljali: »Zdrav, kralj judovski!« In keder so spred njega vstali, so ga z rokami tolkli, s terstom ga po glavi bili, mu v obraz pljuvali, predenj na kolena padali, kakor bi ga moliti hotli. Ko ga je Pilat v takem stanu videl, je še enkrat k njim

vun šel in ga judom pokazal rekoč: »Poglejte kakšen človek in jaz nad njim nobene krivice ne najdem.« Pilat je na glas rekel: »Poglejte, človek!« ker je želel v njih sercih vsmiljenje obuditi, da bi privolili spustiti ga. Pa tudi to je bilo zastonj.

XXXII.

Ko so ga višji duhovniki in njih služabniki v gledali, so jeli vpiti: »Križaj ga, križaj ga!« Pilat jim reče: »Vzemite in križajte ga sami, ker jaz ne najdem nad njim nobene krivice!« Judje so mu odgovorili: »Mi imamo postavo in po ti postavi mora vmreti, ker se je božjega sinu delal.« Ko je Pilat to govorjenje slišal, se je še bolj bal, zato gre zopet v sodno hišo in Jezusa vpraša: »Od kod si?« Jezus mu ni odgovora dal. Pilat mu tedaj reče: »Z menoj ne govoriš? ne veš, da imam oblast te križati in oblast te izpustiti?« Tedaj mu Jezus odgovori: »Ti bi do mene nobene oblasti ne imel, ke bi ti ne bila od zgoraj dana, zavoljo tega ima, kateri ti me je izdal, veči greh.« In od takrat ga je Pilat še bolj iskal spustiti. Toda judje so še huje vpiti začeli: »Če tega človeka spustiš, nisi cesarjev prijatelj; slednji, kateri se kralja dela, cesarju zoper govori.« Keder je slišal Pilat, da so tako govorili, se je zbal, da bi ga pri cesarju v tožbo in pravdo ne spravili, zato je Jezusa vun pripeljal in na sodnji stol sedel, na kraju, ki se imenuje Litostratos, po hebrejsko pa Gabata, ali po naše: »S kamenjem pokrito mesto« (sedaj bi rekli tlak).

XXXIII.

Bil je pa dan pripravljanja k veliki noči (ali veliki petek) in bilo je okolu šeste ure (po našem okolu poldne) in Pilat je na sodnjem stolu sedeč Jezusa judom pokazal, rekoč: »Glejte, vaš kralj!« Oni so pa zavpili: »Proč ž njim, proč ž njim, križaj ga, križaj ga!« »Vašega kralja bom križal?« jim Pilat reče. »Mi nimamo kralja,« mu odgovore višji duhovni, »ampak cesarja.« Ko Pilat vidi da nič ne opravi, da hrup zmirom veči prihaja, si da vode prinesti in si vpričo vse množice roke vmije ter pravi: »Jaz sem nedolžen nad kervjo tega pravičnega. Vi glejte!« In vse ljudstvo je odgovorilo: »Njegova kri pridi nad nas in nad naše otroke.« Pilat je torej hotel judom zadosti storiti in je prisodil, da bi se njih prošnja dopolnila. Baraba

puntarja in vbijavca jim je spustil, nedolžnega Jezusa pa je njih volji dal, da bi križan bil.

XXXIV.

Pilat je vkazal Jezusa bičati in Zveličar se temu voljno podverže. Pri tem bičanju je verh neizrečenih bolečin tudi grozovito sramoto terpel, ker je bil tepen z biči, kaker so sužnje in najzaničljiviše ljudi topli. Premislite torej in vzemite si k sercu nevsmiljenost terde martre. Kristus je bil k stebru privezan, okolu njega se vstopijo z biči in šibami sovražniki in ga nevsmiljeno pretepajo, da tečejo curki kervi po njegovem životu. Naše pregrehe, kristjani, so bile tiste nevsmiljene šibe, ki so nedolžnega Jezusa do kervi ranile, in ker smo bili mi sužnji greha, je moral Zveličar kaker zaničljiv suženj za nas terpeti, da bi bili mi iz hudičeve sužnosti rešeni in v prostost božjih otrok postavljeni. Ranjen je bil zavoljo naših grehov, razpet zavoljo naših hudobij, zavoljo našega miru je terpljenje na njem in po njegovih progah smo ozdravljeni. Zato se varujmo, da se ne bomo vnovič spuščali v hudičevo sužnost, iz katere nas je hotel Kristus za vselej rešiti, in ker Zveličarja v terpljenju vidimo, zato ne redimo svojega grešnega mesa v mehkužnosti, ampak kaznujmo ga z ostrostmi pokore; s Kristusom vred pokorimo svoje grehe.

XXXV.

Ko je Pilat judom izdal Jezusa, da bi ga križali, ga vojaki primejo, mu vzemo škerlatni plašč in ga oblečejo v njegovo oblačilo in po novem zasramovanju ga ženejo z mesta na morišče. Na rame so mu naložili križ, na katerega je imel obešen biti: sam ga je moral nesti na Kaljavarijo, kraj okolu 500 korakov zunaj mesta, ki je bil v to odločen, da so na njem k smerti obsojene morili. Ko so pa videli, da Jezus pod težo križa omahuje, so nekega Simona iz Cirene, ki je ravno takrat s polju mimo šel, prijeli in primorali za Jezusom križ nesti. Za Jezusom je pa šla množica ljudi, zlasti žen, ki so ga objokavale in milovale. Jezus pa se je proti njim obrnil in jim je rekel: »Hčere Jeruzalemske, nikar ne jokajte nad mano, ampak jokajte same nad seboj in nad svojimi otroci. Ker, glejte, dnevi bodo prišli, v katerih porekó, srečne so nerodovitne, in telesa, ki niso ro-

dila, in persa, ki niso dojila. Takrat bodo jeli reči goram: »Pardite na nas!« in hribom: »pokrite nas!«, zakaj če sè sirovim lesom tako delajo, kaj se bo sè suhim godilo?«

XXXV.

Ž njim sta bila pa peljana tudi dva hudočelnika, da bi bila vmorjena. To sta bila dva razbojnika, ki sta bila na ravno tistem mestu na njegovih straneh križana in On v sredi mej njima. Tedaj je bilo dopolnjeno pismo, ki pravi: »in mej krivične je bil štet«. Ko je na Kaljvarijo prišel, so mu dali piti vina namešanega z miro in žolčem, pa, ko je pokusil, ni hotel piti. In ko je bil na križu, je prosil za svoje sovražnike in rabeljne: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!« Pilat pa je dal verhu križu nad njegovo glavo zapisek njegove obsodbe postaviti; zapisane pa so bile te besede: »Jezus Nazareški, kralj judovski«. Ta napis jih je veliko bralo, ker je bilo to blizu mesta in ker je bilo pisano po hebrejsko, gerško in latinsko. Višji duhovniki pa so bili s tem napisom razaljeni, zato so Pilatu djali: Ne piši: »kralj judovski«, ampak da je sam rekel »jaz sem kralj judovski.« Pilat jim odgovori: »Kar sem pisal, sem pisal.« Vojšaki pa, kateri so Jezusa križali, so njegova oblačila v štiri dele razdelili, ker so bili štirje, da so vsaketeri enega vzeli. Suknja pa je bila brez ševa od verha dolu tkana. Zato so mej sabo rekli: »Nikar je ne režimo, ampak nadljajmo za nje, čigava bo.« In tako se je pismo dopolnilo, ki pravi: »Moja oblačila so si razdelili, in za mojo suknjo so vadjali: In to so vojaki delali, ki so tam sedeli in ga varovali, dokler ni bil s križa snet.«

XXXVII.

Mimo gredoči pa so se mu posmehovali, kleli ga in z glavami majali rekoč: »Aha! kako lepo tempelj božji podiraš in v treh dneh zopet zidaš; pomagaj si. Ako si sin božji, stopi s križa.« Ravno tako so se tudi višji duhovniki, pismarji in starošine posmehovali: »Drugim je pomagal,« so rekli, »sam sebi ne more pomagati. Zdaj naj si pomaga, če je on Kristus, božji sin. Ako je izraeljski kralj, naj stopi zdaj s križa, da vidimo in mu verujemo. V Boga je zaupal, naj ga zdaj reši, če ga hoče, saj je rekel: sin božji sem.« Zasmehovali so ga tudi vojaki, ki so pristopili, mu jesiha ponujali, in rekli: »Če si kralj judovski, pomagaj si!«

XXXVIII.

Eden razbojnikov, ki sta bila z Jezusom vred križana, mu je ravno tako zabavljaj in očital ter ga preklinjal, rekoč: »Ako si Kristus, pomagaj sam sebi in nama.« Drugi razbojnik ga je pa svaril rekoč: »Se tudi ti Boga ne bojiš, ki si v ravno tistem obsojenju? Mi dva sicer po pravici terpiva, ker to prejemava kar so naju dela zaslužila, ta pa ni nič hudega storil.« Potlej reče Jezusu: »Gospod, spomni se me, keder prideš v svoje kraljestvo.« In Jezus mu odgovori: »Resnično ti povem, še denes boš z menó v raju.«

XXXIX.

Zraven križa Jezusovega pa so stale njegova mati, njegove matere sestra, Marija Kleofa, in Marija Magdalena. Ko je videl Jezus mater in učenca (Janeza), ki ga je ljubil, zraven stoječega, reče materi: »Žena, glej tvoj sin!« Potlej reče učencu: »Glej tvoja mati!« In od tiste ure jo je ta učenec k sebi vzel. Bilo je pa okolu šestih (po naši štetvi okolu poldne) in tema je postala po vsi zemlji do devete ure (okolu treh popoldne) in sonce je otemnelo. Okolu devete ure pa Jezus z velikim glasom zavpije rekoč: »Eli, Eli, lama sabaktani,« to je: »Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil.« Neketeri okoli stoječih pa so rekli to slišavši: »Elija kliče!«

XL.

Ker je Jezus vedel, da je vse drugo dokončano, je rekel, da bi se še ena beseda sv. Pisma dopolnila: »Žejen sem!« In ker je posoda jesiha polna ravno tam stala, je eden vojakov tekkel, gobo z jesihom napojil, jo z hizopom povil, na terst nateknil in njegovim ustam podal, da bi pil, rekoč: »Čakajte, glejmo; če ga Elija pride snet.« Ravno tako so tudi drugi rekli. Ko je pa Jezus jesihi pokusil, je rekel: »Dopolnjeno je!« Potem je v drugič z velikim glasom zaklical: »Oče, v tvoje roke zročim svojo dušo!« In tako govoreč je glavo nagnil in dušo izdihnil.

XLI.

In glej, zagrinjalo v tempeljnu se je razparalo na dvoje od zgoraj do dolu, zemlja se je tresla, skale so pokale in grobi so se odpirali in veliko trupelj svetili, ki so mertvi spali, se je obu-

dilo, in keder so po njegovem vstajenju iz pokopališč šli, so prišli v sveto mesto in so se mnogim prikazali. Ko je pa stotnik, ki je zraven stal, videl, kaj se je zgodilo, in da je Jezus tako vpijoč vmerl, je Boga častil rekoč: »Zares, ta človek je bil Sin božji! Kateri so bili zraven stotnika in so ž njim varovali Jezusa, pa so se silno bali, ko so videli potres in to, kar se je godilo, in rekli so: »Zares, ta je bil sin božji,« in terkali so se na svoja persa ter se domov vernili. Vsi Jezusovi znanci pa in žene, ki so za njim hodile iz Galileje in mu stregle, so od daleč stali in vse to videli. Mej temi je bila Marija Magdalena in Marija Jakobova mlajšega in mati Jožefova in Salome mati Zebedejevih sinov in veliko družih, ki so ž njim vred v Jeruzalem prišle.

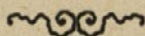
XLII.

Ker je bil dan pripravljanja k velikinoči, ki se je tisto leto v soboto začela, so judje, da bi trupla o prazniku na križih ne cstala, Pilata prosili, da bi vsem trem kosti polomili in bi se potlej sneli. Vojaki so torej prišli in so obema razbojnikoma kosti polomili.... Ko so pa do Jezusa prišli in videli, da je vže mertev, mu niso kosti polomili, ampak eden iz mej njih mu je sè sulico stran odperl in zdajci je kri in voda iz njega tekla. Sv. Janez, ki je vse to z lastnimi očmi videl, spričuje, da se je zgodilo da bi se dopolnila izreka sv. Pisma, ki pravi: »Nobene kosti mu ne zlomite. In zopet drugo pismo pravi: »Videli bodo, koga so prebodli.«

XLIII.

Kristus je na veliki petek ob treh popoldne na križu vmerl. Proti večeru je pa prišel iz judovskega mesta Arimateje bogat mož, Jožef po imenu, ki je bil dober, bogaboječ človek, in ni v to privolil, kar so judje z božjim Sinom storili. On je bil tudi Jezusov učenec; pa le na skrivnem, ker se je bal, da bi ga judje sovražili in preganjali. Ta je serčno stopil k Pilatu in ga prosil da bi smel Kristusovo telo s križa sneti in pokopati. Pilat se je začudil, da bi bil Kristus tako hitro vmerl, pa ko je od rimskega stotnika zvedel, da je res mertev, je vkažal njegovo telo dati Jožefu. Jožef je tedaj tenčice kupil in je šel na Kaljavarijo. Njemu se je pridružil Nikodem, ki je bil že zdavnaj Kristusov učenec in je prinesel sè sabo okolu sto liber mire in aloe. Jožef

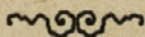
in Nikodem sta tedaj Jezusovo telo s križa snela, ga z dišečimi mazili pomazala in v tenčice zavila, kaker je bila pri judih šega pokopavati. Blizu kraja, kjer je bil Jezus križan, pa je bil vert in v tem vertu si je bil Jožef iz Arimateje dal grob izsekati iz skale. Tukaj vidite in pomnite, da judje niso pokopališč imeli, v kteri bi se cele vasi in mesta pokopavala. Njih grobi so bili ali v zemljo zidani ali pa v skale vsekani, in vanje se je po stopnicah hodilo, za vrata je bil pa velik obdelan kamen, ki je vhod popolnoma zaperl, in ker so bili ti grobi znotraj prostorni, je lahko več merličev eden zraven 'druzega ležalo in živi so jih lahko obiskavat hodili.

Iz Šmihela pri Pliberku.

V tukajšni skupščini (oziroma podružnici) so opravili slovesno sv. obljubo novi udje 6. januarja in 7. junija. Sprejetih je bilo 65 udov. Par jih je v teku noviciata odpadlo. Torej šteje naša skupščina (oz. podružnica) okrog 105 udov, ki si žele po tretjem redu pridobiti večno zveličanje. Premesti se naš spretni voditelj vč. gospod Viljem Brožek. Vč. gospodu za ves trud: Bog plačaj!

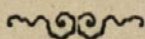
M. M.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine g o r i š k e: Frančiška (Terezija) iz Opatjega sela (25 let v III. redu, † 16. julija, Andrej (Frančišek) Pavlin iz Ravnice (19 let v III. redu, † v juliju), Marija (Jožefa) Fikfak iz Pod-sabotina (20 let v III. redu, † v juliju), Jožefa (Marija) Šuligoj iz Loma (30 let je bila v III. redu, vmerla je 18. avgusta v Gorici; č e r n i š k e: Marija Frančiška Jožefa Rožič in Klara Veronika Vušaj iz Oseka. — Molimo tudi za vse, ki so te dni v milosti božji svoje življenje dali za svojo domovino na kervavem bojnem polju. Bog jim daj večni mir in večna luč na jim sveti! Našemu poštenemu boju pa daj pravični sodnik kmalu

končno popolno zmago in potem stanoviten mir spámetovav-
šemu se človeštvu!

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1914.

Mesec oktober ali vinotok.

1. četrtek : bl. Ludovika Savojska, vd. 2. r.; sv. Remigij, šk. 2. petek : sv. Janez Gvaljbert, opat. 3. sobota : (post za 1. 2. in 3. red) sv. Kozma in Damijan, m.; prenesenje trupla sv. Klare. 4. nedelja, 18. p. bink. rožnovenska : sv. Frančišek Serafinski. P. O., V. O. 5. ponedeljek : bl. Janez Pinski, sp. 1. r.; sv. Placid in drugi m. 6. torek : sv. Marija Frančiška, d. 3. r. P. O. (Spomin vseh umerlih reda kapucinske družine P. O.) 7. sredo : sv. Henrik, cesar 8. četrtek : sv. Brigita, vd. 9. petek : sv. Dionizij in drugi m. 10. sobota : sv. Frančišek Borgija, sp. 11. nedelja, 19. po bink., osmina sv. Frančiška Serafinskega P. O. 12. ponedeljek : sv. Serafin, sp. 1. r. kap. P. O. 13. torek : sv. Daniel in drugi, m. 1. r. P. O. 14. sredo : sv. Kalist, p. m. 15. četrtek : sv. Terezija, d.	16. petek : sv. Večeslav, češki kralj, m. 17. sobota : sv. Hedviga, vdova. 18. nedelja, 20. po bink., sv. Lukež, ev. 19. ponedeljek : sv. Peter Aljkantar-ski, sp. 1. r. P. O. 20. torek : sv. Janez Kancij, sp. 21. sredo : sv. Uršula in druge, d. m.; sv. Hilarijon, opat. 22. četrtek : bl. Ladislav Gielnovski, sp. 1. r. 23. petek : sv. Janez Kapistranski, sp. 1. r. P. O. 24. sobota : sv. Eduard, kralj. 25. nedelja : 21. po bink., bl. Frančišek Kaljderoljski, sp. 1. r.; sv. Krizant in Darija, m. 26. ponedeljek : sv. Lin, papež, m.; 27. torek : sv. Brunon, sp. 28. sredo : sv. Simon in Juda ap. 29. četrtek : bl. Pavla Mantuanska d. 2. r. 30. petek : bl. Teofilj, sp. 1. r.; bl. Liberat Laverski, sp. 1. r. 31. sobota : post, bl. Tomaž Florentinski, sp. 1. r. P. O.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška in uršulinskih.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za 1., 2. in 3. red in uršulinke.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1. 2. in 3. reda in uršulinke.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol.
Imprimatur. P. Angelus Mlejoik, Min. Prov.